

JAYNE ANN
KRENTZ

SZÉDÍTŐ MÉLYSÉG

JAYNE ANN
KRENTZ

SZÉDÍTŐ
MÉLYSÉG

AMANDA QUICK

TÜKÖR-TRILÓGIÁJÁNAK
ELSŐ KÖNYVE

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Jayne Ann Krentz: *In Too Deep*

G. P. Putnam's Sons, New York

Published by the Penguin Group

Copyright © 2010 by Jayne Ann Krentz

Jacket design and digital illustration

by Rob Wood/Wood Ronsaville Harlin, Inc.

Front jacket photographs:

Man's body © Claudio Marinesco

Man's head © Media Photo Group, Inc.

Photograph of the author © Marc Von Borstel

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation

© by F. Nagy Piroska, 2012

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2012

honlap: www.maecenaskiado.hu

A TÜKÖR-TRILÓGIA

Az Arkane Társaságot a tizenhetedik század végén alapította egy zseniális, ám öntörvényű alkimista, Sylvester Jones, hogy egyfajta családi klubba gyűjtse össze a különleges pszichikus képességekkel megáldott embereket. A Társaságban tehetségük jellege szerint tartják nyilván a tagokat, akiknek különleges képességeit elsősorban paranormális jelenségek megfejtése, bűncselekmények felderítése és veszélyes összeesküvések leleplezése során hasznosítják. A vezetők – talán az alapítóra tekintettel – mindig a Jonesok köreiből kerülnek ki, így azután jó néhány Arkane-regény éppen a Jones család egy-egy tagjának eseménydús életrajzát kíséri végig.

Az örökség, amit Sylvester Jones elvetélt kísérletei, öldöklő rivalizálása és tébolyult halála után hátrahagyott, meghatározza utódai életét a viktoriánus kortól napjainkig, sőt a távoli jövőben is kísért. Ezért születtek a más-más idősíkban játszódó történetekből összeálló trilógiák, amelyek a jelenből indulnak ki, majd visszakanyarodnak a viktoriánus múltba, végül a jövőt is felvillantják. Közülük az első, az Álomfény-trilógia (*Az átok, Az Égő Lámpa, Az Éjjeli Kristály*) szinte az amerikai kiadással egy időben, 2011-ben jelent meg a Maecenas Könyvkiadó gondozásában.

Most pedig a legújabb, a Tükör-trilógia első könyvét (*Szédítő mélység*) tarthatja kezében az olvasó, amelyet hamarosan a második, majd a harmadik kötet is követ. Ezúttal csak a jelenben játszódó történet főhőse a Jones család sarja, aki sokáig egymaga a Jones & Jones pszicho-detektíviroda; a folytatásokban viszont újabb Arkane-tagok kerülnek előtérbe. A vészjósló rejtélyek terhe alatt emberi

vonzódások, igaz szerelmek szövődnek, ám mihamelyst a cselekmény mozgásba lendül, alig-alig marad idő a romantikus merengésre. A szereplőknek nyomozniuk, olykor menekülniük kell, s minden leleményüket és paranormális képességüket latba vetve keresniük a titkok nyitját, melyek a Tükör-trilógiában szereplő helyszínek sajátos univerzumának alapjait képezik: az első kötetben egy szirtek és öblök által körülfogott, zárványszerű kisváros, Scargill Cove a maga fura lakóival és bombabiztos óvóhelyével, a másodikban egy tükörrel teli szoba és egy kísértetkastély, a harmadikban pedig egy baljósan mély erdőt rejtő sziget. Szövevényes történetük külön-külön, a trilógia többi könyve nélkül talán fel sem fedí minden sötét titkát...

A megszokottól eltérő valóságnak ezekben a sejtelmes bugyraiban teljesedik ki a dráma, a főhős-pároknak ennek a drámának az útvesztőjében kell a nekik ártani próbáló titokzatos erők kihívásaival szembeállniuk. A történetfűzér kulcsszereplői, Isabella, Virginia és Charlotte az egyenjogúságra méltán igényt tartó, különleges tehetségű nők, akik igazi partnerek a szerelemben és a veszedelmek közepette egyaránt. Ez a romantikával vegyes misztika adja a Tükör-trilógia lebilincselő erejét.

Maecenas Kiadó

Franknek a legforróbb szeretettel

I. BEVEZETŐ

Fallon Jones: három évvel korábban...

Természetfeletti tűz égett a sötétben. Pszifények szóródtak szét az égbolton. A San Francisco fölötti ég a spektrum valamennyi színét felvonultató fényárban úszott. Fallon Jones mindkét kezével megkapaszkodott az erkély korlátjában, nehogy kicsússzon a valóság talaja a lába alól. Bármerre nézett, mindenütt lenyűgöző látvány tárult a szeme elé: csodálatos és hihetetlenül bonyolult szövedékekből, hálókából és láncolatokból álló minták, melyek elárasztották fényükkel az univerzum szívébe vezető utat.

Az éjféli világ szemkápráztató tündöklése felülmúlt mindent, amit eddigi életében látott és tapasztalt. Szentül meg volt győződve róla, hogy ha elég közelről figyelhetné, meg tudná különböztetni a fényt a teremtés hajnalától, sőt talán meg is kaparinthatna egy maroknyit az élet és halál erőit tápláló nyers energiából.

– Szép este van, igazi, sétára való este, ugye? – szólalt meg Tucker Austin.

Fallon megfordult, és ránézett az üvegezett tolóajtó nyílásában álló alakra. Valami nem volt rendjén. Mintha Tucker egy vízésés mögött állt volna. Nem lehetett tisztán kivenni az alakját. A kezében tartott valamit, de Fallon nem tudott rájönni, mi az.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte. Félig-meddig tudatában volt, hogy úgy beszél, mintha részeg volna. Pedig majdnem biztos volt benne, hogy a vacsorához csak egy pohár vörösbort ivott.

– Mindketten tudjuk, hogy miért vagyok itt. – Tucker

kilépett az ajtóból, és egy kicsit távolabb megállt mellette az erkély korlátjánál. A kezében lévő tárgyat a bal lába mögött tartotta, ahol Fallon nem láthatta. – A bűvös lámpa hazavágta az érzékeidet, igaz? Ez az egyik nagyon érdekes mellékhatása. Minél nagyobb tehetség valaki, annál erősebb a hatás. Te a szó szoros értelmében kilógsz a Jones-skálából. Ettől válik a lámpa ideális fegyverré ellened: úgy tesz tönkre, hogy nem kelt gyanút senkiben. Mostanra már elvesztél odakint a paranormális dimenzióban. Ebből az utazásból nincs visszatérés.

– Azért jöttél ide, hogy megölj – mondta Fallon. Egyszerű tényközlés volt, sem több, sem kevesebb. Jólesett tudnia, hogy még képes logikusan gondolkodni.

– Én figyelmeztettelek, hogy a tehetséged egy napon a halálot fogja okozni – felelte Tucker nyájasan. – Nem állok egyedül ezzel a véleményemmel, ahogy nyilván te is tudod. Szerencsére sokan gondolják úgy, hogy egy olyan kivételes káoszelmélet-tehetség, mint te, eleve elveszett ember. És a családotnak azok a férfi tagjai, akik örökölték az alapító tehetségének ezt az oldalát, mindig is ki voltak téve a szóbeszédnek. Mindenki tudja, hogy Sylvester Jonesból a végén paranoiás roncs lett.

– Sylvester már több mint négyszáz éve halott – mondta Fallon. – Senki sem tudja, hogy a végén mi történt vele. És a szóbeszéd a dolog természetéből adódóan nem tény és való.

– Csakhogy, mint magad is gyakran hangoztattad, egy érdekes pletyka mindig hatásosabb, mint egy unalmas tény.

Fallon megrázta a fejét, és párat pislogott, hogy élesebbre állítsa Tucker képét. Ettől a kis mozgástól szétcsúszott körülötte a világegyetem. Hirtelen úgy összezavarodott, hogy erősebben meg kellett kapaszkodnia az erkélykorlátban, nehogy lezuhanjon.

– Miért? – kérdezte. Ostoba kérdés volt, maga is tudta a választ. De valami miatt azt szerette volna, ha Tucker megfogalmazásában hallja. Hinni akart Tucker Austinban.

– Attól tartok, nincs más megoldás. – Tucker a korlátra könyökölve szemlélte az éjszakát. – Ezúttal vagy te, vagy én. A legélethekezebb éli túl, meg ilyesmi. A bűvös lámpás hipnotikus hatású. Nem elég, hogy fantasztikus hallucinációkat kelt az emberben, mint most magad is tapasztalod, hanem ezen felül még kiteszi őt bizonyos szuggesztióknak is. Például úgy érzed, hogy akár le is sétálhatnál erről az erkélyről, igaz?

– Nem – vágta rá Fallon. Meg akart mozdulni, de amikor lépett egyet, megtántorodott, és térdre esett.

– Tudod, mit kellene tenned, Fallon? – intett Tucker az utca túloldalán lévő épület felé. – Átmenni a kristályhídon. Félútról csodálatos kilátás nyílik az univerzum szívére. Hogy vagy képes ellenállni?

Fallon még erősebben szorította a korlátot, és felhúzta magát álló helyzetbe. Megpróbált összpontosítani, de az éjszakát bevilágító sarki fények vad hullámmása elvonta a figyelmét.

– Miféle hídon? – kérdezte.

– Hát ezen – mutatta Tucker. – Erről az erkélyről vezet át a szemközti épület tetejére. Csak át kell lépned a korláton, és már rajta is vagy.

Fallon lenézett. Furcsa gépek mozogtak odalent az utcán. Izzó fények villogtak. *Autók, suttogta valami az agya egyik zugában. Kapaszkodj. Tízennégy szinttel vagy az utca fölött.*

– Nem látod a hidat? – erősködött Tucker. – Elvezet oda, ahol mindenre választ kapsz, Fallon. Csak végig kell menned a kristálytéglákon, és megtalálod a mágust.

Fallon összpontosított. Az éjszakában megjelent egy kristályhíd. Áttetsző lépcsői fényt árasztottak. Még nagyobb erővel igyekezett megőrizni az ítélőképességét. A híd felragyogott, mintha hívogatná. De a csodás kép mögül felvilant a tudatosság egy aprócska szikrája.

– Mintha már láttam volna ezt a hidat – mondta.

– Igen? – Tucker hangján most először lehetett érezni némi zavart. – Hol?

– A moziban. A sztori csapnivaló, de a spéci effektek egész szórakoztatóak voltak.

– Nem is te lennél Fallon Jones, ha nem keresnél logikus magyarázatot egy tökéletesen használható hallucinációra. Nos, egy próbát mindenesetre megért. De ha neked nem felel meg a könnyű megoldás, akkor át kell térnünk a B tervre.

Hirtelen előkapta a kezében tartott tárgyat. Fallon ki akarta védeni az ütést, de karjának izmai nem engedelmeskedtek. Ezért inkább ösztönösen félrehajolt, de ettől meg végigzuhant az erkély kövezetén.

A tárgy, amellyel Tucker lesújtott, egy kalapács volt. Centiméterekkel kerülte el Fallon fejét. Hallotta, amint hangos csattanással elreped a kerámialap. Az egész erkély beleremegett az ütés erejébe.

Valahol az éjszakában sikoltozni kezdett egy nő.

– Te őrült gazember – sziszegte Tucker, és újabb ütésre emelte a kalapácsot. – Mostanára már öntudatlannak kéne lenned.

Fallon odébb gurult, és ismét a tehetségéből próbált erőt meríteni. A kalapács újból az erkély kövén csattant.

Most végre sikerült lábra állnia. A szivárványszínekben villódzó éjszaka eszelős pörgésbe kezdett körülötte.

Tucker vadul nekirontott. A halál fenyegető közelsége újabb adrenalinhullámot indított el Fallonban, amitől néhány másodpercre tökéletesen kitisztult az agya.

Végül még összpontosítania is sikerült. A nappaliból kiszűrődő világosságnál egyszeriben meglátta annak az embernek az arcát, akit a bizalmas barátjának tartott. Tucker arca eltorzult a dühtől. Fallon ráeszmélt, hogy a mai éjszakaig egyáltalán nem ismerte a valódi Tuckert.

A félelmetes, szörnyű tévedés okozta megrendülés újabb világosságot gyújtott az agyában. Emberek haltak meg Tucker Austin miatt, és ezért részben ő is okolható. Összeszedte hát a sajátos tehetségéből fakadó minden erejét, s e tomboló erő birtokában belenyúlt a káosz kellős köze-

pébe, és kiragadott belőle egy maroknyi tüzet. A természetfeletti sugárzás láthatatlan áramlatait behajította Tucker aurájába – ha nem is a villámokkal dobálózó Zeusz erejével, de azért ez is megtette a hatását.

Tucker felmordult, a szívéhez kapott, és ösztönösen hátrahőkölt a gyilkos erejű energianyaláb elől. Nekiütközött az erkélykorlátnak, de mivel magas termetű volt, az csak a derekáig ért, így az ütközés ereje átlendítette a korláton.

Nem üvöltött, mivel akkor már halott volt. De Jenny sikolya az örökkévalóságig hangzott. Fallon tudta, hogy élete végéig hallani fogja.

II. BEVEZETŐ

Isabella: egy hónappal ezelőtt...

Nem számított rá, hogy a gyilkosok a fehéreneműosztályra is utánajönnek.

Este, munka után már mindig nagyon éberén vágott át a bevásárlóközpont elhagyott mélygarázsán. Soha nem lépett be az egyhetes alapon bérelt olcsó motelszobába anélkül, hogy ellenőrizte volna: árulkodik-e paranormális köd betolakodó jelenlétéről. Amikor élelmiszert vásárolt, fél szemmel mindig figyelte a személyes terébe behatoló idegeket, és soha, még véletlenül sem vett igénybe házhoz szállítást. Senkinek sem kínált ürügyet arra, hogy bekopogjon az ajtaján.

De valami okból a múlt hétig többé-kevésbé biztonságban érezte magát a diszkontáruház nőifehérenemű-részlegének eladójaként. A női sportruházat árugondolái között ógyelgő két férfi látványától azonban bizseregni kezdett a tarkója. Egy pszichikus képességekkel megáldott ember óhatatlanul is felfigyel a megérzéseire.

Hogy rögzítse az észlelést kísérő kellemetlen borzongást, erősebbre hangolta sajátos képességeit, amelyek révén érzekelte a titkokat őrző emberek által keltett különleges energiát. De mivel minden embernek számtalan kisebb-nagyobb titka volt, olyankor, amikor sokan tartózkodtak körülötte, a levegőben hirtelen sűrű köd keletkezett.

A közelben lévő munkatársait és a vásárlókat egyszeriben homályos aura vette körül. Pár pillanatig minden erejét latba kellett vetnie, hogy összpontosítani tudjon a két férfira. Jóllehet fel volt rá készülve, a körülöttük kavargó forró

energia láttán megfagyott a vér az ereiben. Két veszélyes tehetséggel, valószínűleg vadászokkal volt dolga.

*Rád vadászna*k, súgta az ösztöne. *Menekülj*. Na persze. Mintha el tudna menekülni két képzett férfi elől, akik olyan gyorsak és könyörtelenek lehetnek, mint az éhes farkasok.

Erejét megfeszítve próbálta megőrizni a nyugalom látzatát. A páni félelem éppoly biztosan végezne vele, mint egy pisztoly vagy egy kés.

A közvetlenül előtte álló középkorú nő dacos képpel három csipkés tangát dobott a pultra.

– Ezeket kérem – közölte olyan hangon, mintha ellenkezésre akarná tüzelni Isabellát.

A hölgy a nemrég egy csúnya váláson átesett nő minden látható jegyét magán viselte. Isabellának még a pszichikus képességére sem volt szüksége, hogy észrevegye az ujján a karikagyűrűnek a környező bőrtől elütő, halványabb nyomát, a túlságosan tágra nyílt, feszes bőrrrel körülvett szemén a sebészi beavatkozás jeleit, a friss hajfestést, a divatosan szűk, testhezálló ruhát. A nő élete mostanában futhatott zátonyra, és tört darabokra.

Ismerem az érzést, gondolta Isabella. Valamennyire. Igazság szerint neki sohasem volt valódi élete. Az elmúlt hat hónapban egy rövid időre mégis közel, mondhatni egészen közel került ahhoz, hogy normálisnak érezze magát. *Nézz szembe vele – nem arra születted, hogy normális ember legyél*.

Udvarias mosolyt erőltetett magára, és megfogta a bugyikat.

– Csodás darabok, ugye?

– Igen. – Most, hogy meggyőződött róla, nem nevetik ki, amiért ilyen holmikát vásárol magának, a vevő némiképp megenyhült. – Ezért veszek mindjárt hármat belőle.

– Jó ötlet. Jövő héten, ha vége lesz az akciónak, újból föl fog menni az ára – mondta Isabella.

Mialatt beütötte a bugyik kódját a gépbe, a szeme sarkából a női sportruhák állványai között ténfergő két férfit fi-

gyelte. A tarkóján minden apró hajszál felborzolódtott. Felső karja libabőrös lett. Lapockái között hideg veríték ütött ki. Minden érzéke sikítózni kezdett. A pulzusa vadul lüktegett. *Tűnj el innen. Most rögtön.*

Közönséges világitásnál a két vadász csak afféle unatkozó férjnek látszott, akik azt várják, hogy az asszony végre kijöjjön a próbafülkéből. Isabella azonban észrevette, hogy a közelükben nézelődő vásárlók elhúzódnak tőlük, és inkább arrébb oldalognak. A zsákmányt becserkésző vadászok valószínűleg olyan sok energiát bocsátottak ki, hogy tudat alatt még a mérhető tehetséggel nem rendelkezők is megéreztek a fenyegetést.

– Elnézést, sietek – csattant fel a pult túloldalán álló nő.

– Bocsánat – mosolygott rá mentegetőzve Isabella. – Ma kicsit lassabban működik a pénztárgép.

Benyomta a hitelkártyát a nyílásba, és átcsúsztatott egy tollat a pulton. A nő aláírkantotta a nevét, és felkapta a tangákat tartalmazó reklámszatyrot.

Isabella kényszerítette magát, hogy rámosolyogjon a sorban következő vevőre, egy babakocsival ácsorgó fiatal nőre.

– Parancsoljon – mondta. *Fuss.*

– Ezt kérem. – A nő egy világoskék hálóinget tett a pult-ra, majd lehajolt, hogy fölvegyen a földről egy kis plüssfigurát, amit a baba kidobott a kocsiból.

– Nagyon szép a színe – jegyezte meg Isabella, visszaemlékezve arra, amit a munkába lépésekor az áruház képzési napján tanítottak neki. *Mindig dicsérje meg a vevő jó ízlését.* Pontosan úgy, ahogy tanították, összehajtogatta a hálóinget, és nyúlt egy ív selyempapírrért. – Csodaszép ez a kék árnyalat.

A nő fölegyenesedett, az arca felragyogott.

– Ugye? A kedvencem. És az ára is kedvemre van.

– Okosan tette, hogy ilyen hamar eljött körülnézni az engedményes áruk között. – Isabella hozzáfogott, hogy becsomagolja a hálóinget, de hirtelen megállt, és a homlokát ráncolva hümmögni kezdett.

– Mi a baj?

– Van egy apró folt a hálóingen – felelte Isabella.

– Hol? – hajolt át ijedten a nő a pulton.

– Itt – kapta fel villámgyorsan a hálóinget, hogy a vevő még véletlenül se láthassa meg a misztikus foltot.

– Kék színben ez volt az utolsó darab az én méretemben – jajdult fel a fiatalasszony.

– Ne aggódjon, azt hiszem, van még egy ugyanilyen színű és méretű a raktárban. Egy pillanat, máris hozom.

Kezében a hálóinggal megfordult, és szapora léptekkel elindult a pult mögött lévő ajtó felé. Tudta, hogy a vadászok látták, amint bemegy a raktárba, de ha szerencséje van, nem jöttek rá, hogy észrevette őket. Ám még ha gyanakodnának is, ide nem valószínű, hogy utánamennek. Valamelyik kollégája rögtön hívná a biztonsági őrköt.

Ledobta a hálóinget egy asztalra, és már indult is a vész-kijáratú lépcsőre nyíló ajtóhoz. Ekkor Darlene, az egyik kolléganője bukkant elő két, fehérneműs dobozokkal megrakott, a mennyezettől a padlóig érő polc közül. Nagy halom csipkés melltartó volt a kezében.

– Rosszul vagy, Annie? – kérdezte aggodalmasan ráncolva a homlokát. – Úgy nézel ki, mint aki nem érzi jól magát.

– Jól vagyok, köszönöm – felelte Isabella.

Egy Ann Carstairs nevű nem létező lány nevét és személyazonossági igazolványát használta, hogy megkapja ezt az állást az áruházban. Az egész földkerekségen csak egyetlen ember tudta az igazi nevét. A múlt héten kénytelen volt szembenézni azzal az eshetőséggel, hogy ez a személy, a nagyanyja, valószínűleg halott. *Ha senki sem tudja az igazi nevedet, létezel egyáltalán?* – töprengett.

Ezt most rögtön hagyd abba. A negatív gondolkodás nem vezet sehová. Amíg nem bizonyosodik be az ellenkezője, abban a tudatban fog élni, hogy a nagyanyja igenis él. Mindenközben nincs más dolga, mint tartani magát. Ami azt jelenti, hogy el kell kerülnie a két vadásztehetséget.

– Kicsit mintha remegnél – figyelte meg Darlene.

– Koffeinre van szükségem – válaszolta Isabella. – Tartok egy kis szünetet. Gondoltam, a lépcsőn megyek le a kávézóba. A mozgás majd segít.

– Huh. – Darlene sietve indult az üzletbe nyíló ajtó felé. – Szerintem meg épp eleget mozgunk egy árleszállítás alatt. Leszakad a lábam. Estére teljesen ki fogok dögleni.

– Én is – bólogatott Isabella. – Kivinnéd ezt a kék hálóinget a pulthoz? Ott vár rá egy vevő. Mondd meg neki, légy szíves, hogy mégsem volt rajta folt. Csak úgy esett rá a fény.

– Semmi gond.

– Köszönöm.

Isabella megvárta, míg Darlene eltűnik az eladótérben, s akkor kinyitotta a lépcsőre nyíló ajtót.

Köd gomolygott a betonból épült lépcsőházban, de a vadászokat beburkoló energiától eltérően, ebben a ködben hideg tűz izzott. Tanulmányai alapján tudta, hogy ez a közelgő halálra utal.

– Ó, a fenébe is, csak ne most – suttogta.

Futnia kell, hogy mentse az életét. Most nem hagyhatta, hogy bármi más elterelje a figyelmét.

Elszántan megindult lefelé, arra biztatva magát, hogy ne is vegyen tudomást a lépcsőház atmoszférájáról. Csakhogy a lépcsőkön lefelé gomolygó ködről nem lehetett nem tudomást venni. Rettenetes hideget árasztó köd volt.

Megtorpant, és fölnézett. A köd egy emelettel följebbről, a háromszintes bevásárlóközpont tetejéről ereszkedett lefelé. Énjének az a része, amelyik tizenhárom éves kora óta oly sokszor hasznát vette pszichikus képességeinek, kétségbeesetten sürgette, hogy kövesse a fényes nyomvonalat. Volt valami a vészkijáratnál lépcső tetején, amit azonnal meg kellett keresnie. Az időnek döntő jelentősége volt.

Cseppet sem vonzotta a gondolat, hogy a két vadász a tetőn szorítsa sarokba. De jó esélyt látott rá, hogy azok ketten azt feltételezik, célpontjuk a bevásárlóközpont mélygarázsába menekült, vagy ki az utcára. A felfelé menekülés kiváló stratégiának bizonyulhat.

Oké, ezt még át kell gondolnia. Igen, van benne némi logika. Most az a lényeg, hogy meg kell keresnie azt, még-hozzá villámgyorsan, ami a bevásárlóközpont tetején várja.

A vészkijárat lépcsőház kiválóan vezette a hangot. A földszinttől a legfelső emeletig hallani lehetett benne a lépteket. Ha a vadászok rájönnek, hogy nem tér vissza az eladótérbe, azonnal kitalálják, hogy a vészkijáraton át menekült el. Ha úgy döntenek, hogy megkockáztatják és utánamennek, meg fogják hallani, amint fölmege a tetőre.

Kibújt hát lapos sarkú cipőjéből, s mindkettőt egyik kezébe szorítva, harisnyás lábbal sietett tovább fölfelé. Az öltözéke mindenesetre alkalmas volt a meneküléshez. Rendszerint hosszúnadrágban, lapos sarkú cipőben vagy csizmában ment dolgozni – mindig úgy öltözött, hogy bármikor futással menthesse az életét.

Így élt már tíz napja. Az utóbbi időben többször megfordult a fejében, hogy vajon meddig képes még erre az állandó éberségre. Az, hogy Julian Garrett emberei ma este ilyen könnyen a nyomára bukkantak, a biztos jele volt annak, hogy ez a rejtőzködő életmód már kikezdte az érzékeit. Ez így nem mehet túl sokáig.

Ha így kezdesz el gondolkodni, akár le is ugorhatsz a tetőről, mihelyt fölérsz oda.

Legalább egyszer és mindenkorra vége lesz az egésznek. Ha a nagyanyja meghalt, nem maradt senki, akihez vérségi kapcsolat fűzné. Tíz nappal ezelőtt véget kellett vetnie annak a munkahelyi barátságának, amelyet a Lucan Őrző-Védő Szolgálatnál kötött. Azóta olyan egyedül maradt, ahogy a legtöbb ember elképzelni sem tudná. Egy olyan világban, ahol mindenki igazolni tudta a személyazonosságát, ő tökéletesen névtelen volt. Nagyon is valóságos értelemben egyszerűen nem létezett.

Akkor hát minek folytassa?

Hirtelen feltámadt benne a düh, amitől forró energia áradt szét a testében, és ismét felszökött az adrenalinszintje. Gyors léptekkel iramodott fel a lépcsőn. Igenis van vala-

mije, gondolta. Van egy ellensége. Úgy hívják, hogy Julian Garrett. Nem hagyja, hogy ilyen könnyen legyőzze az a gazember.

Kifulladásra ért föl a lépcső tetejére, ahol kinyitotta az ajtót. Óvatosan kilépett a balzsamos arizonai estébe. Odalent sziporkázva villództak Phoenix, Scottsdale és a környező települések fényei. A majdnem telehold ezüstös fényben fürdette a vidéket.

A háztető jó részét elfoglalták a fűtő-, szellőztető- és légkondicionáló berendezések tartozékai. Egy bevásárlóközpontba sok légkondi kell, hogy átvészelhessék a sivatagi nyarakat és teleket.

Isabella elbizonytalanodva nézett körül; megpróbálta felmérni, mik a lehetőségei, ha a vadászok ide is követnék. Legalább három másik, a tetőre nyíló lépcsőházi bejáratot is látott.

De a jeges ködfolyam nem vezetett egyik lehetséges menekülési útvonal felé sem. Ezzel szemben egy olyan ösvényt világított meg, amely a tető pereme felé tartott. A fagyos ködsáv végén egy álló nőalak körvonalai rajzolódtak ki a város fényeinek hátterén.

Isabella visszabújt a cipőjébe, és lassan elindult a nő felé.

– Szervusz – mondta. A szíve vadul kalapált, de a hangja csendes volt és megnyugtató. – Jól vagy?

A nő elakadó lélegzettel fordult hátra.

– Ki vagy te?

– Ezen a héten Annie vagyok. Téged hogy hívnak?

– Sandrának. Mit keresel itt?

– Nem tudom. Te mondd meg.

– Mégis mit jelent ez? – Sandra hangjából düh érződött.

– Azon gondolkodsz, hogy le kéne ugrani a tetőről, ugye?

– Ne gyere közelebb.

– Oké. – Isabella megállt. – Tényleg szeretnék segíteni, de igyekeznünk kell. Nincs sok időm.

– Egy másik találkád is van? – Sandra hangja fakóvá, szinte élettelené vált. – Nem tartalak fel.

– Az a helyzet, hogy van két fickó odalent, akik el akarnak rabolni.

– Mi az ördögről beszélsz?

Isabella közelebb nyomult. Ahhoz azonban még mindig túl messze volt Sandrától, hogy megtehesse, amit kell.

– Mialatt itt beszélgetünk, ők rám vadásznak. Egykettőre rá fognak jönni, hogy nem megyek vissza a raktárból az eladótérbe. Jó lenne, ha eltűnhetnék erről a tetőről, mielőtt rám találnak.

– Két férfi vadászik rád? – Sandra hangja az elképedéstől felszárnyalt a magasba. – Ez valami beteges tréfa akar lenni?

– Bár az lenne.

– Te most komolyan beszélsz?

– A legkomolyabban.

– Biztosan be vagy tépve. Átverted a díleredet? Nézd, én nem akarok belekeveredni, oké? Nekem is megvan a magam baja.

– Nem, becsszóra. Hidd el, a dolognak nincs semmi köze a droghoz – tiltakozott Isabella. – Tíz nappal ezelőtt egy nagyon veszélyes összeesküvés nyomára bukkantam. Az összeesküvők azt hiszik, hogy túl sokat tudok. Félek, hogy megölték a nagymamámat, mert beszéltem neki a mesterkedésükről. És most engem is meg akarnak ölni. Jaj, a csudába, tényleg nincs időm erre a diskurálásra.

– Te lökött vagy? Az összeesküvés a mániád?

– Többször mondták már rólam ezt. – Isabella közelebb merészkedett. Már majdnem ott volt. Még két lépés, és elérí Sandrát. Más nem is kell, csak hogy megérinthesse.

– Állj – szólt rá Sandra. – Ne gyere közelebb. Komolyan mondom.

Léptek tompa dobogása hallatszott a közeli lépcső felől.

– Azt hiszem, kifutottunk az időből – mondta Isabella. – Már jönnek.

– Kik? – Sandra zavartan fordította a fejét a lépcső felé.

– A gyilkosok – felelte Isabella.

És egy lendülettel rávetette magát. Elkapta Sandra csuklóját, és erejét összpontosítva ráadott egy impulzus energiát.

Sandra arca nyomban kifejezéstelenné vált, tekintete a távolba meredt.

Isabella berántotta a fűtő-, szellőztető- és légkondicionáló berendezést burkoló tömör fémház mögé, és lenyomta a tető padozatára.

– Maradj itt. Ne mozdulj, és egy szót se szólj, amíg nem mondom, hogy most már kijöhetsz.

Sandra nem válaszolt. Isabella gerjesztett még egy kis energiát, és elengedte a karját. A nő hátát a fémháznak támasztva, mozdulatlanul ült, és belebámult az éjszakába.

A lépcső tetején lévő ajtó kivágódott. Isabella tudta, semmi értelme, hogy a tetőn megpróbálja elrejtőzni. A gyilkosok tűvé fognak tenni érte mindent.

Kilépett a fedezék mögül, és a lépcső felől épp felbukkanó alakra nézett. A vadász először nem is vette észre őt. A hold és a neonlámpák fénye megcsillant a kezében tartott kis pisztolyon.

– Üdv – mondta Isabella, és intett neki.

A férfi természetfeletti gyorsasággal, pisztolyát célra tartva fordult felé.

– Megvan – kiáltott vissza a válla fölött.

A társa ugyanabból a nyílásból ugrott ki. Az ő kezében is pisztoly volt.

– Komolyan azt hitted, hogy nem fogunk megtalálni? – kiáltotta az első. – Velünk kell jönnöd.

– Pillanatnyilag még nem érek rá – közölte Isabella.

– Mi a fene? Mi sem – mondta erre a második férfi. – Több mint egy hetet pazaroltunk rá, hogy megtaláljunk. A főnök nem örül neki.

Előrelépett, és megragadta Isabella karját.

Az érintés úgy hatott, mint egy pszichikus elektromos érintkezés, ami lehetővé tette Isabella számára, hogy energiát juttasson közvetlenül a férfi aurájába.

Miután összpontosított, útjára küldött egy kis löket repeszhatású pszit.

– Tévedj el – mondta halkán.

A férfi pár pillanatra mozdulatlaná merevedett, majd megfordult, és elindult a háztető széle felé.

– Hát ezt meg mi lelte? – bámult utána döbbenten a társa. – Hé, Rawlins, hová méysz?

Isabella egy lépéssel közelebb araszolt a lépcsőfeljáró ajtajához.

– Ne mozdulj – förmedt rá a férfi. Egy lendülettel elkapta a csuklóját, és visszafordult a társához. – Rawlins, elment az eszed? Gyere vissza.

Rawlins tovább baktatott a tető széle felé, mintha a sivatagban elszórtan csillogó fénynyalábok megbabonázták volna.

– *Rawlins* – kiáltotta megrettenve a másik. – Ember, le fogsz esni erről a nyavalyás háztetőről! Gyere vissza! – Isabella fejéhez nyomta a pisztolya csövét. – Mit műveltél vele, te kis ribanc?

– Én csak annyit mondtam neki, hogy tévedjen el – felelte a lány, és a helyzetet kihasználva, energiát juttatott a férfi aurájába. – Ugyanezt mondom neked is. Sétálj egyet.

A fegyveres egy-két szívdobbanásnyi időre szoborrá dermedt, majd leengedte a pisztolyát. A lány kivette a kezéből. A férfi ekkor megfordult, és elindult Rawlins után a bevásárlóközpont tetejének pereme felé.

– Ó, a fenébe is – sóhajtotta Isabella. – Bevallom, erős kísértést éreztem, hogy hagyjam, hadd sétáljatok le mindketten a tetőről, de valószínűleg akkora baj lenne belőle, hogy nem érné meg.

Letette a pisztolyt, utánuk sietett, és Rawlins elé lépve könnyedén megérintette.

– Rossz útra tévedtél. Gyere velem.

A férfi kifejezéstelen arccal, engedelmesen megállt. Isabella elvette tőle a pisztolyát, és letette. Aztán egyik ke-

zével megfogta a csuklóját, a másikkal elkapta a másik férfi karját, és elindult velük a lépcső felé. Amikor az ajtóhoz értek, kiterelgette őket a lépcsőházba.

– Menjetek le a lépcsőn, hagyjátok el az épületet, és sétáljatok tovább – adta ki a parancsot. – Csak a gyalogátkelőhelyeken menjetek át a túloldalra. Várjátok meg, amíg a lámpa zöldre vált.

A hipnotikus parancsok néha megtették a hatásukat, néha nem.

Rawlins elindult lefelé a lépcsőn. A másik követte őt.

Nem lehetett tudni, meddig tart ez a transzállapot. Isabellának egész egyszerűen nem volt meg a kellő gyakorlati tapasztalata. A tehetsége természete nem engedte meg, hogy sokat kísérletezgesen. De kis szerencséivel lesz annyi ideje, hogy elhagyja a bevásárlóközpont épületét, és eltűnjön. Megint.

Visszament Sandrához, megfogta a csuklóját, és adott neki egy kevés energiát.

Sandra pislantott párat, és magához tért.

– Ismerlek – nézett rá a homlokát ráncolva. – Te vagy az a lökött csaj, aki azt hiszi, hogy meg akarják ölni.

– Igen, és most menjünk. – Isabella egy másik lépcsőhöz terelte Sandrát. – Nem szívesen sűrgetlek, de nekem el kell tűnnöm innen.

– Nem megyek veled sehová. Te bolond vagy.

– Hé, nem én vagyok az, aki le akart ugrani a tetőről!

– Én nem vagyok bolond – felelte Sandra. – Én depressziós vagyok.

– Mindegy, akkor is velem jössz.

– Hová viszel?

– A legközelebbi kórház sürgősségi osztályára. Ott majd mindent elmagyarázhatok valakinek, aki tudni fogja, mit kell ilyenkor tenni. Én nem vagyok pszichiáter.

Sandra a lépcsőre nyíló ajtóban megállt. Visszanézett a tető szélére.

– Már nem akarok leugrani.

– Ezt örömmel hallom. – Isabella behúzta a lépcsőházba.
 – De ha te akkor nem jelensz meg, nem lett volna esélyem rá, hogy meggondoljam magam.

– Mindig hasznos, ha az ember ad magának elég időt arra, hogy átgondolja az igazán fontos döntéseket.

– Hetek óta terveztem, hogy leugrom, azután egy pillanat alatt meggondoltam magam. Miért? – ráncolta Sandra a homlokát.

– Mert okos vagy, és erősebb, mint gondolnád.

– Nem, benned volt valami, ami miatt úgy döntöttem, hogy mégsem ugrom le. A téged körülvevő légkörben volt valami.

– Amit te ébresztettél fel. Ezt ne felejtse el.

Lementek a lépcsőn a mélygarázsba. Isabella betuszkolta Sandrát az ütött-kopott, ócska tragacsba, amelyet tíz napja, készpénzért vett, és a kórházhoz hajtott. Ott bekísérte a sürgősségre, és vele maradt, amíg egy asszisztens el nem vitte a kezelőbe.

– Találkozunk még, Annie? – nézett vissza rá Sandra az ajtóból.

– Nem – válaszolta Isabella.

– Te angyal vagy?

– Dehogy. Csak egy összeesküvés-teoretikus, aki azt hiszi, hogy bizonyos emberek el akarják hallgattatni.

Sandra feszült figyelemmel nézett rá.

– Emlékszem, hogy lépteket hallottam a vészkijárat lépcsőn. És emlékszem, hogy azt mondtad, maradjak csendben, és ne mozduljak. És láttam, hogy egy pisztoly hever a tetőn. Legyél nagyon óvatos, Annie.

– Kösz – felelte Isabella, és elmosolyodott. – Az lesz. Te is vigyázz, oké?

– Oké – válaszolta Sandra, és elindult az asszisztens után a fehér folyosón.

Isabella visszament a kórház parkolójába. Itt kell hagynia a tragacsot. A két vadász megtalálta őt a bevásárlóközpontban. Ezek szerint kaptak leírást a kocsiról.

Kinyitotta a csomagtartót, kivette a kis hátizsákot, amelyet ott tartott, és lecsukta a csomagtartó tetejét. Vállára hajtotta a hátizsákot, és a parkolón átvágva kiment az utcára.

Tudta, hová fog menni. Az este történetek nem hagytak számára más választást. Ahhoz, hogy eljusson oda, ahova akar, úgy kell mennie, hogy ne maradjon utána nyom, se papíron, se számítógépen.

Stoppal megy Scargill Cove-ba.